

“En misschien... misschien hebben ze gelijk.
Misschien is dit gek.
Misschien bèn ik gek.”

Musa blijft stil.
Lang genoeg om de zwaarte wat te laten zakken.

Dan zegt Musa:
“Ze zien wat jij ooit was.
Niet wat jij aan het worden bent.”

Ik kijk op.
“Wat als ik faal?
Het lijkt onmogelijk.”

Musa glimlacht zacht.

“Niets is onmogelijk.”

Musa staat op.
De ochtendzou glijdt over Musa's witte vacht.

“Je bent tot duizend dingen in staat
als je de weg durft te volgen die je hart je wijst,” zegt Musa.

“Dat is geen sprookje.
Dat is je herinneren wat je vergeten bent.”

“En als niemand in mij gelooft?” vraag ik.

“Dan geloof jij.
Dan geloof ik.
En dat is genoeg,” zegt Musa.

Ik veeg langs mijn neus.
Glimlach aarzelend.
“Dan... bouwen we?” vraag ik met aarzelende stem.

Musa knikt.

